

Mitjans audiovisuals d'àmbit local. La precarietat en antena

El voluntarisme i la precarietat laboral han estat dues constants dels mitjans audiovisuals d'àmbit local. Amb el pas dels anys els mitjans han tendit cap a la professionalització, entesa com tenir un contracte i un sou, però com és el contracte? i quant és el sou? La precarietat és una constant.

Tradicionalment també han estat uns mitjans on s'iniciaven en la professió nombrosos estudiants que tot just havien acabat la carrera. Adquirien experiència i feien currículum per, més endavant, donar el salt a altres mitjans considerats més importants. No era estrany que aquests professionals no cobressin o el sou fos gairebé simbòlic.

Tot i aquesta professionalització, les condicions laborals no són ni de bon tros semblants a les dels seus companys dels mitjans d'àmbit autonòmic i estatal. La nostra professió és la que té els índex de precarietat laboral més alta, però encara podem establir nivells.

Els professionals dels mitjans audiovisuals d'àmbit local tenen condicions remuneratives notablement inferiors a les de la resta de companys d'altres mitjans i el contracte més comú és per obra o servei. D'altra banda, com els pressupostos de funcionament són més aviat minsos, el personal és escàs cosa que obliga a fer una mica de tot: s'elaboren continguts però també s'atenen a les qüestions tècniques. La polivalència de la qual tan es parla ara es va iniciar fa molts anys als mitjans locals.

En els últims anys a les emissores de ràdio local s'han anat afegint les televisions, una eina que si bé ha pogut contribuir a la pluralitat informativa, no ha contribuït gens a millorar les condicions laborals i econòmiques dels seus treballadors. La majoria de les televisions funcionen en règim de concessió a una productora, que és qui contracta el personal. Els contractes continuen sent d'obra i servei i estan vinculats a la finalització de la concessió.

Pilar Gonzalo